

[Jensen-Stevns.]

vi bør overveje lidt nærmere. Det er Bestemelsen om, at naar Sognefogeden med Tiltrædelse af Politimesteren fremsætter Begæring derom, kan det af Amtmanden paalægges Sogneraadet at ansætte en Pantefoged. Jeg forstaaer meget vel Grunden til, at man har indsat den Bestemmelse. Efter det Omfang, Udpantningsforretningerne efterhaanden har faaet i adskillige af vore Kommuner, er det ikke underligt, at adskillige Sognefogder har kunnet føle sig besværet derved og kunnet ønske at opnaa Fritagelse for noget af deres Arbejde. Man har saa ment, at man kunde aflaste dem ved, at der blev ansat særlige Pantefogder. Men om det lader sig gøre netop under de Omstændigheder, her er fastsat, at Sognefogeden og Politimesteren i Forening med Amtmanden skulde kunne paatvinge et Sogneraad en saadan Ordning, er en Sag for sig, og det forekommer mig, det er en af de Ting, som bør nærmere overvejes.

Fremdeles skal jeg fremhæve § 5, af hvis 2det Stykke det fremgaar, at Ansvarret med Hensyn til de oppebaarne Beløb for Sognefogedens Vedkommende paahviler Statskassen og for Pantefogedens Vedkommende den Kommune, der har ansat ham. Det er en klar og nødvendig Regel, at Kommunerne skal bære Ansvarret for den Pantefogeds Oppebørsler, som de selv har ansat, og som altsaa er en egentlig kommunal Tjenestemand, det er en selvfølgelig Ting; om Kommunerne saa vil sikre sig ved at tegne Kautionsforsikring eller forlange Sikkerhedsstillelse, bliver en Sag for sig. Ligeledes er det en god og naturlig Regel, at Ansvarret for Sognefogeden paahviler Statskassen, da Sognefogeden er at opfatte som Statens Repræsentant. Men i denne Sammenhæng vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Sognefogedens Adgang til at modtage kontant Indbetaling af Restancer er blevet i meget væsentlig Grad udvidet. Den hidtilværende Regel har egentlig talt været den, at Sognefogeden aldrig maatte tage imod kontant Indbetaling, og naar Skatterestancerne ikke desto mindre betalte deres Skat til Sognefogeden, var det paa deres egen Regning og Risiko, idet det offentlige ikke hæftede for saadanne Indbetalinger. Først i det Øjeblik Sognefogeden har indfundet sig paa Stedet og aabnet sin Protokol, er han efter den gældende Ordning Embedsmand, og først fra det Øjeblik hæfter Statskassen for hans Oppebørsler. Men i § 5, 1ste Stykke, fastsættes det nu, at baade Sognefogeden og Pantefogeden er berettigede til med frigørende Virkning at modtage og give Kvitte-

ring for Restancen, uanset om Betalingen sker under en formelig Udpantningsforretning eller den ikke gør det. Det er ogsaa en Regel, jeg anser for at være god og fornuftig. I øvrigt er den vist kun i Overensstemmelse med, hvad der har været gældende Praksis; i alle Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal derom, i de Tilfælde altsaa, hvor en Sognefoged har vist sig ude af Stand til at svare til sine Oppebørsler, er saa vidt mig bekendt Justitsministeriet veget tilbage for at gøre den Indsigelse gældende, at Sognefogedens Oppebørsler under de foreliggende Omstændigheder var Ministeriet uvedkommende. Men det er altid gavnligt at faa det udtrykkeligt fastslaaet i Loven.

Endelig skal jeg nævne Lovforslagets § 6, hvori det bestemmes, at naar der er Tale om Skatter og Afgifter, der opkræves ved Kommunernes Foranstaltning, skal Fogeden efter Begæring af Kommunalbestyrelsen være pligtig at besørge Realisationen af det udpantede. Det er selvfølgelig en Bestemmelse, som man fra kommunal Side vil være i høj Grad taknemmelig for, men jeg skal ikke nægte mig at sige, at det er de sparsomme Levninger, der er tilbage af et oprindeligt Princip, som man i det mindste fra visse Sider indenfor Kommissionen søgte at faa gennemført. Der var adskillige indenfor Kommissionen, hvis Betragtning var den, at ligesom Inddrivelse af Amtstueskatter var en Opgave, som Fogeden ex officio skulde tage sig af, saaledes burde det samme gælde, naar der var Tale om Inddrivning af de Skatter, Kommunerne opkræver, altsaa dels af kommunale Skatter, dels af Statsformue- og Indkomstskat. Vi vilde med andre Ord have Embedsmyndighedernes Pligtomraade udvidet i meget væsentlig Grad. Det lykkedes os ikke, idet det stødte paa meget stærk Modstand, dels fra Dommernes Side, dels ogsaa fra Skattedepartementets Side. Det blev gjort gældende, at det var et Hverv, som vilde være aldeles uoverkommeligt for Embedsmyndighederne. Det blev f. Eks. oplyst af Birkedommeren ved Københavns Amts Nordre Birk, at der paa een Dag kunde komme op til 500 Skatterestancer sendende til Inddrivning til dette Kontor, og at det derfor vilde være ganske umuligt at forfølge den enkelte Restance, saaledes som man var pligtig til og gjorde det med Hensyn til Amtstueinkassationerne. Vi maatte bøje os for denne Betragtning, men noget opnaaede vi dog. Vi opnaaede det, som nu findes i Lovforslagets § 6, nemlig at naar Sognefogeden eller Pantefogeden har gjort Udlæg, skal Fogeden ex officio besørge Realisation af det udpantede. Det